

Vabljivi ptič.

V deželi srečni svoje dni
Prebival sem vesel,
Pa pisan ptič mi prileti,
Da s sabo bi me vzel:

Opeval mi je kras sveta,
Lepoto pravil mest,
Opeval mi je blišč morjá
In tok železnih cest.

Prepeval je: Z menoj, z menoj!
In jaz se poslovim;
Pojoč me véde ptič s seboj,
Jaz slepo mu sledim.

Poletel ptič je v tamen gaj,
Z drevesa na drevó,
Pojoč mi, da me vodi v raj,
A res ni bilo to.

Izvabil me je na goré,
Frčeč š čerí na čér;
A sreče našlo ni srcé
Na gorah tu nikjér.

Z gorá sem zrl poljé ravnó,
Na polju cvet in sad,
A izpolnilo polje to
Ni srcu vročih nad.

Železno cesto sem zazrl
In voz ognjenih kril,
Mordá bo ta mi pot odprl,
Kjer srečo bi dobil?

Železni voz naprej drdrá,
In jaz se vozim ž njim,
V dežele, mesta me peljá,
A sreče ne dobim.

Privabil me je do morjá
Vabljivi sreče ptič;
Srcé pa moje še ne zna
O sladki sreči nič.

Še dvigne krila ptič pojoč:
Za máno čez morjé,
Tam našlo srečo jih tisoč
I tebi jo dadé.

Le sen, ko pride temna noč,
Povéde me nazaj,
Po kratkem snu pa tajna moč
Spet sreče stré mi slaj.

In vkrcam se na parobrod;
Ptič poje: Le naprej!
Odplóvi ladja brž od tod
Do onostranih mej!

V naročje ladja se spusti
Nezmernega morjá,
Usodo vetru izroči,
Za srečo odvesla.

In onkraj morja kot domá
Goré so in poljé,
In ptič me vabi, kakor zna,
In bega mi srce.

Oj kje si, sreče dragi dom?
Moj ptič me le slepi,
Več ni krepiti upov s kom,
Nikjer je sreče ni . . .

Nazaj, nazaj, domú, domú,
V deželo mladih dni!
A čolna ni in ni mostú,
Ni potí, ni brví . . .

Anton Hribar.

Gospa s pristave.

(Zgodovinski roman. — Spisal I. Kraljev.)

(Dalje.)

XX. Leopoldova rodbina.

Državno obnebje v Nemčiji se je temnilo čim dalje bolj in postajalo za Leopolda nevarno. A ko mu je pretila nesreča s te strani, užival je veselje doma — v svoji rodbini. Štirje krepki mladeniči so rastli zdravi in brhki, očetu in materi v radost. Viljem, Leopold, Ernest in Friderik so bili nada in sreča svojih starišev.

V tej dóbi (v l. 1385.), o kateri govorimo sedaj, bil je Viljem, najstarejši sin, v 15. letu, Leopold v 14., Ernest v 12. in Friderik v 4. letu. Starejši trije so bili končali navadni nižji šolski pouk in so se imeli sedaj izobraževati za vladarski poklic v raznih jezikih in strokah.

Virida je imela veliko veselje nad otroki. Ljubila jih je že po prirodnem nagibu, ker so

bili njeni, ljubila jih je pa tudi, ker so bili lepi in krasni mladeniči, ljubila jih je zato, ker je imela najlepše nade o njihovi bodočnosti. Marsikaj se ji je že bilo posrečilo, zakaj bi tudi sinovom ne pridobila sijajne sreče? Njen prvo-rojeni Viljem je bil vzoren mladenič, prav kraljevsko dete; Ernest je bil junaškega duha, ostala dva pa sta bila ljuba dečka. Vsi so bili zdravi in krepki. Leopold je skrbel, da so bili vrlo izurjeni v orožju in potrebnih vedah, mati pa si je prizadevala, da so bili vrlo olikani, plemenitega vedenja, in kar je še takih potrebnih svojstev za vladarjeve sinove. Namere Leopoldove in Viridine zastran otrok so si bile pač nekoliko navskriž, pa vsaj na videz je zmagovala tudi v tej reči volja odločne soproge, in če se ni zgodilo vse po njenih mislih, bile so tega